Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 128 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 24 juni 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 19 mei 2025 tot weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 30 juni 2025 met refertenummer 129518.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 juni 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 13 februari 2025 een aanvraag in met toepassing van artikel 60 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) om tot een verblijf in de hoedanigheid van student te worden gemachtigd.

Op 19 mei 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student(e), aan verzoekster ter kennis gebracht op 27 mei 2025. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:
"De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 13.02.2025 bij de burgemeester van Haacht door T. S., geboren te (…) op (…), onderdaan van Nepal, verblijvende (…), in toepassing van de artikel 60 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984, 15 juli 1996 en 15 september 2006, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING:

Art. 61/1/3 van de wet van 15.12.1980:

§ 1 .De minister of zijn gemachtigde weigert een aanvraag, ingediend overeenkomstig artikel 60, indien:

1° er niet is voldaan aan de in artikel 60 gestelde voorwaarden;

5° het bewijs, geleverd conform artikel 61, dat hij gedurende het geplande verblijf zal beschikken over voldoende bestaansmiddelen, om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk;

Betrokkene legt geen afdoende bewijs voor geleverd conform artikel 61, dat zij gedurende het geplande verblijf zal beschikken over voldoende bestaansmiddelen, om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk;

Bij haar aanvraag wordt een bijlage 32 toegevoegd op naam van de garant T. A., geboren op (…) te Nepal (zus) waarbij wordt aangeduid dat de verbintenis tot tenlasteneming geldig is voor het academiejaar 2025-2026.

De bestaansmiddelen van de garant wordt gestaafd aan de hand van een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en recente loonfiches voor de maanden oktober, november en decemtber 2024; een recent uittreksel uit de personenbelasting voor aanslagjaar 2024 met inkomsten van 2023 en een individuele rekening voor 2023. Uit deze documenten blijkt dat de garant voor de maand oktober 2024 slechts een nettoloon van 2222,12 euro, voor de maand november 2024 een nettoloon van 2280,94 euro en voor de maand december 2024 een nettoloon van 2248.26 euro ontvangen heeft.

Gelet op het feit dat een garant die een student ten laste neemt moet aantonen dat hij over minstens 2.131,28 euros netto/maand (120% leefloon) + 835 euro voor een student tijdens het academiejaar 2025-2026 netto/maand beschikt = 2.966,28 euros netto/maand om in haar levensonderhoud, dat van haar gezin en de student te voorzien;

Overwegende dat uit de voorgelegde documenten dient afgeleid worden dat het nettoloon van de garant ruim onvoldoende is om betrokkene ten laste te nemen en de student bijgevolg er niet in slaagt het bewijs te leveren om gedurende haar verblijf als student over voldoende bestaansmiddelen te beschikken."

Ook op 19 mei 2025 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis), aan verzoekster ter kennis gebracht op 27 mei 2025. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Gelet op artikel 104/1 of 104/3, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat de genaamde T., S.
geboren te (…), op (…),
van Nepal nationaliteit,
verblijvende te (…)
was om te verblijven in België om er te studeren ;

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 13° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:
Artikel 7 : « Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : (…)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf».

Op datum van 19.05.2025 wordt in toepassing van artikel 61/1/3 van de wet van 15.12.1980 besloten om de aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student te weigeren.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen.

Betrokkene kwam pas op 22.10.2022 naar België met een visum om hier te studeren aan Karel de Grote Hogeschool. Zij diende later een aanvraag statuutwijziging naar au pair en werd op 11.03.2024 gemachtigd tot een verblijf als au pair. De machtiging tot verblijf van betrokkene was steeds beperkt tot de duur van de studies en nadien de activiteiten als au pair en dus tijdelijk van aard. Haar A-kaart als au pair is intussen verstreken sinds 25.02.2025.

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins-en familieleven in de zin van art.8 EVRM.

Betrokkene staat sinds 22.01.2025 ingeschreven op hetzelfde adres als haar Nepalese en meerderjarige zus. Echter moet opgemerkt worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". Uit uw administratief dossier blijkt dat u financieel ten laste zou worden genomen door uw zus in het kader van studies. De zus ondertekende een verbintenis tot tenlasteneming, maar zij bleek niet voldoende solvabel zoals bepaald in artikel 100§3 van het Koninklijk Besluit van 08.10.1981. Bovendien dient echter te worden opgemerkt dat de fhankelijkheidsband louter van financiële aard is en er geen aanvullende elementen van afhankelijkheid worden aangebracht. U hoeft bijgevolg niet in België te verblijven om financiële steun van uw zus te ontvangen. Bovendien maakt u nergens aannemelijk dat u niet in staat bent om een eigen inkomstenbron te zoeken.

Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten.

In uitvoering van artikel 104/1 of 104/3, § 4 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij/zij zijn/haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Over de rechtspleging

2.1 Op 25 juli 2025 legt verzoekster de volgende synthesememorie neer:

"Geachte leden van de Raad,

Mijn naam is S. T.

Ik woon nu drie jaar in België. Ik heb alles in het werk gesteld om de taal machtig te worden en mij volledig te integreren. België is mijn thuis. Mijn zus en schoonbroer (Belgisch staatsburger), bij wie ik inwoon, zijn mijn familie. Hier heb ik mijn vrienden, mijn relatie en mijn sociaal leven opgebouwd. Voor het academiejaar 2023-2024 werd mijn tenlasteneming door mijn zus A.T. (die al + 7 jaar legaal in België verblijft), samen met haar loonfiches van dezelfde werkgever, ingediend en zonder problemen goedgekeurd. Daarom ben ik er ook deze keer van uitgegaan dat deze regeling volstond. Ik ben nooit ten laste geweest van het OCMW en heb

altijd aan alle regels voldaan en garandeer dat dit zo zal blijven! Ik heb hard gewerkt aan mijn opleiding en voeg het deelcertificaat toe van de eerste module "Initiatie basisverpleegkunde" (opleiding in het Nederlands). In september kan ik meteen verder met de volgende module richting het deelcertificaat 'zorgkundige'. Deze module loopt van september tot februari, waarna ik hier mijn diploma zorgkundige behaal. Mijn grootste bezorgdheid is dat ik deze tweede module ononderbroken kan vervolledigen, zonder België te moeten verlaten om in Nepal een nieuwe aanvraag te doen. Het is voor mij van essentieel belang dat ik minstens tot februari in België mag blijven om deze module af te ronden. Daarna ben ik bereid om desgevallend terug naar Nepal te gaan om een nieuwe procedure op te starten voor vervolgopleidingen tot volwaardig verpleegkundige. Nu echter teruggestuurd worden, zou betekenen dat alle inspanningen en investeringen van de afgelopen jaren verloren gaan. Ik heb begrip voor de standpunten die de Belgische Staat in het verweer aanhaalt, maar ik kan mij niet akkoord verklaren met de conclusie die daaruit getrokken wordt. Mijn financiële situatie is onveranderd ten opzichte van een eerdere toelating: mijn zus staat in voor mijn ten lasteneming en dit werd eerder aanvaard. Daarnaast zijn mijn persoonlijke inzet, integratie en maatschappelijke bijdrage niet meegewogen, Het strikt toepassen van de regels zonder naar mijn concrete situatie te kijken, zou een disproportioneel en onherstelbaar gevolg hebben. Een uitwijzing op dit ogenblik zou onherstelbare schade toebrengen aan mijn toekomst en welzijn, en staat niet in verhouding tot het beoogde doel. Ik vraag daarom met aandrang om de bestreden beslissing te vernietigen en mij minstens toe te laten tot februari in België te blijven om module twee af te werken."

2.2 (Oud) artikel 39/81, vierde, vijfde, zesde en zevende lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.
Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.
Indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.
Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60."

Hieruit blijkt dat verzoekster de keuze had om al dan niet een synthesememorie in te dienen.

Uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoekster binnen de voorziene termijn heeft laten weten dat zij een synthesememorie wenste in te dienen en dat zij ook tijdig een synthesememorie heeft neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ertoe gehouden uitspraak te doen op basis van de synthesememorie.

Artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet omschrijft de synthesememorie als een processtuk *"waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat*". Het begrip "*samenvatten*" kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de wet van 31 december 2012 aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een synthesememorie op gewezen dat *"het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten*". De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing "*opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure*" (*Parl. St.* Kamer, 2012-13, DOC 53 2572/002, 6-7). Aldus wordt de bedoeling van de wetswijziging van 29 december 2010 herhaald, namelijk de annulatieprocedure bij de Raad te vereenvoudigen en te versnellen.

In dit verband kan ook worden gewezen op het verschil met (oud) artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet in zijn vroegere vorm. De wijziging door de wet van 4 mei 2007 tot wijziging van de (oud) artikelen 39/20, 39/79 en 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorzag enkel een

"repliekmemorie", doch er was geen sprake van een synthese of een samenvatting. De wetgever stelde vast dat de middelen uit het verzoekschrift meestal louter werd gekopieerd in de repliekmemorie, zodat deze laatste in vele gevallen een overtollig procedurestuk was geworden dat de rechtspleging nodeloos vertraagde en zowel voor de partijen als voor de Raad voor een administratieve overlast zorgde (*Parl. St.* Kamer, 2010-11, DOC 53 0772/001, 22-23).

Uit de ontstaansgeschiedenis van (oud) artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet en uit de sedert de wijziging van die bepaling met artikel 2 van de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesememorie.

Indien verzoekster immers niet wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen haar middelen wordt gevoerd en evenmin voornemens is bepaalde middelen of onderdelen uit het verzoekschrift te laten vallen, kan zij volstaan met de mededeling binnen de acht dagen na de kennisgeving door de griffie van de Raad van de neerlegging van het administratief dossier dat zij geen synthesememorie wenst in te dienen. Indien verzoekster in die omstandigheden toch vraagt om een synthesememorie in te dienen en zij zich vervolgens in die synthesememorie beperkt tot het louter herhalen van de middelen uit het verzoekschrift, handelt zij dilatoir. Op die wijze verlengt zij immers nodeloos de behandelingsduur van haar zaak en vergroot zij de administratieve last voor de partijen en de Raad.

Indien verzoekster daarentegen haar middel of middelen wenst aan te houden én zij daarenboven inhoudelijk wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen dat middel of die middelen wordt gevoerd, kan zij binnen de in de wet gestelde termijnen vragen om een synthesememorie in te dienen en daarin haar middel of middelen hernemen, al dan niet in verkorte vorm, en aangevuld met de gewenste repliek. Ook indien zij haar middel of middelen letterlijk herhaalt en ze met een werkelijke repliek aanvult, komt zij immers tegemoet aan de hierboven aangehaalde bekommernis in de verantwoording bij het amendement dat tot de voornoemde wijziging van (oud) artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet heeft geleid om haar toe te laten "*te repliceren op het verweer tegen de middelen die [zij] wel wenst aan te houden zodat [zij] de middelen samenvat"* (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie o.a. RvS 10 november 2015, nr. 232.853; RvS 20 oktober 2015 nr. 232.610; RvS 16 september 2014, nr. 228.37; RvS 28 november 2018, nr. 13.076 (c)).

De Raad stelt vast dat de thans voorliggende synthesememorie geen samenvatting van het middel dat in het verzoekschrift werd ontwikkeld, bevat, noch enige repliek op de nota met opmerkingen. In het inleidende verzoekschrift voert verzoekster de schending aan van (oud) artikel 61/1 van de Vreemdelingenwet omdat verweerder een forfaitaire norm van 2966,28 euro hanteert voor wat betreft de bestaansmiddelen waarover de student moet kunnen beschikken, "*zonder af te wijken in functie van concrete elementen zoals kosteloze huisvesting, bestaand spaarsaldo, inkomsten uit studentenarbeid, familiale opvang en intentieverklaringen*". Ze wijst er in haar verzoekschrift op dat ze bij haar verblijfsaanvraag het inkomen van haar zus, de garant, heeft aangetoond maar dat inmiddels "*de volledige financiële draagkracht van het huishouden [werd] aangetoond*". Verzoekster ontwaart verder nog een schending van het evenredigheidsbeginsel en van het motiveringsbeginsel. Verzoekster is van oordeel dat de bestreden beslissingen disproportioneel zijn omdat ze daardoor haar studietraject moet afbreken; omdat deze beslissingen geen publiek belang dienen en omdat er geen rekening wordt gehouden met haar integratie inspanningen. Ten tweede voert verzoekster in haar inleidend verzoekschrift de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en beroept ze zich op de uitzonderlijk nauwe zussenband en de ernstige familiale schade die door de bestreden beslissingen wordt veroorzaakt.

In haar synthesememorie voert verzoekster niet langer uitdrukkelijk de schending aan van (oud) artikel 61/1 van de Vreemdelingenwet, noch van artikel 8 van het EVRM. Ze benadrukt wel opnieuw haar integratie; de band met haar zus en verwijst naar het inkomen van haar zus dat eerder wel door verweerder werd aanvaard. Daarnaast maakt verzoekster van de synthesememorie gebruik om een nieuw stuk ter beoordeling aan de Raad voor te leggen, namelijk een deelcertificaat 'initiatie basisverpleegkunde'. In (oud) artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet kan echter niet worden gelezen dat een synthesememorie kan worden ingediend louter en alleen om bijkomende stukken voor te leggen. Verzoekster stelt verder dat het voor haar van belang is om minstens tot februari (2026) in België te mogen blijven om een volgende module verpleegkunde te kunnen afronden. Ze verklaart zich bereid om daarna desgevallend terug naar Nepal te keren om aldaar een nieuwe procedure op te starten om toegelaten te worden om verdere vervolgopleidingen te volgen in België. Verzoekster besluit dat ze begrip kan opbrengen voor de standpunten van de Belgische staat maar dat ze zich hiermee niet akkoord kan verklaren. Ze herhaalt daarbij de elementen die reeds in het inleidend verzoekschrift werden aangevoerd.

In casu bevat de voorgelegde synthesememorie aldus hoofdzakelijk een herhaling en/of parafrasering van de reeds in het verzoekschrift aangevoerde kritiek, aangevuld met een nieuw stuk zoals hoger weergeven. De

synthesememorie vormt geenszins een repliek op de verweernota. De Raad stelt dan ook vast dat de synthesememorie geen samenvatting van de middelen bevat en dat er geen sprake is van een daadwerkelijke repliek op een nota met opmerkingen.

Het beroep dient derhalve, bij gebrek aan een wetsconforme synthesememorie, te worden verworpen (cf. RvS 10 november 2015, nr. 232.853; RvS 20 oktober 2015 nr. 232.610; RvS 16 september 2014, nr. 228.37; RvS 28 november 2018, nr. 13.076 (c)).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. MOONEN